

Зовні все було начебто гаразд. Тобто, все і справді було гаразд — так запевняла себе Мілена, кваплячись темними зимовими вечорами з телестудії додому (обличчя все ще малорухоме під незнятим гримом, і слабкий, на гадку про мужа — *а я тут жду, жду*, — усміх ніжності, що самовільно віддимає губи поцілунковою трубочкою, — *ах ти, котуся моя*, — пробивався крізь грим, мов крізь оті понамерзляні коржі на асфальті, на які потемки весь час треба вважати — навіть якщо їх там нема). Сторожко дрібцяючи по невидимих ковзанках, вона наближалася до будинку і, перш ніж звернути у двір, заходила часом під каштани, що відділяли будинок від вулиці, — задерши голову, відшукати поглядом свої вікна й по тому, котре з них освітлене, дізнатися, що́ зараз, не підозрюючи про радість її наближення, робить лапчик (мурчик, хвостик-пухтик). Найчастіше світилося в спальні — розмитою синцюватою плямою знизу на порт'єрах: пухтик дивився телевизор. Як він звичайно жартував — нарощував хвостика: перед екраном у нього чомусь починалась ерекція. І ще він казав, що видивляє Мілюнчика.

Все було гаразд, поки Мілена працювала в службі новин — двічі на день з'являлася перед камерою з увімкненим у вочах вологим сьайвом «о-яка-радість-знову-вас-бачити» (бо глядачів треба любити, як знай повторював режисер, і Мілена це вмiла — вона й зі знайомими це часом умiла, якщо тільки не дуже бувала втомлена) — і читала не-нею-заготовлений текст, що його зрідка підправляла, коли не словами, то вже голосом — безпремінно: в цьому Мілена була неперевершена, а якщо зовсім чесно, то геніальна, і кожен, хто її чув і пам'ятає на екрані, це потвердив би, так що нічого я не вигадую. Таким голосом, як у Мілени, можна було звечора скидати уряди й парламенти, а вранці ласкаво повертати їх на робочі місця, і то без жодного спротиву виборців: він, голос, мiнівся, ряхтів, вигравав, нагусав і через край переливався всіма можливими кольорами й відтінками, від тепло-шоколадного грудного інтиму до металічного, з притиском на «с», змiнного посвисту (якщо змiї свистять не лише в казках і якщо правда, що, зачувши той звук, людина мусить померти), і навіть кілька в ньому було таких відтінків, про які доти ніхто не знав, що вони можливі, наприклад, озонна свіжість росяного бузку — на початок ранкових новин (о сьомій тридцять), або цинамонова іронічна пряність (гама іронічних тонів була в Мілени особливо рясною), або добротлива підсмаленість хлібної скоринки — то вже виключно для урядових повідомлень, і якщо хто вважає все, що я оце кажу, метафорою, то хай сам спробує, день потренувавшись, вимовити «президент Кучма сьогодні зустрiвся з прем'єр-міністром» так, щоб це пролунало сердечно і навіть повіяло хатнім теплом, а відтак напевно втямить, чому Мілени, жінки навзагал беззахисної, як горобець, у принципі побоювалися і колеги, і начальство, і хоч вона ніколи не сваволила й завжди розфарбову-

вала новини саме тими кольорами, яких від неї сподівалися (Мілена всюди була відмінницею — і в школі, і в університеті), але солодко-болюче багатство її голосу вперто тислося назверх, випромінюючи їй на личку ледве вловні, примхливо-потайні мімічні гримаски, котрі, звісно, робили її особливо принадною, однак не завше гóдилися з читаним текстом, так що комусь, наприклад, могло спростоння привидітися, буцімто вона заміряється нишком форкнути смішком у геть-то невідповідному місці, чого вона аж ніяк не замірялася робити насправді, або ще щось такого, дурного зовсім, — одне слово, Мілени побоювалися, і навіть вважали за добру журналістку, тож якось десь в обшитих дубом кабінетах хтось узяв та й надумався дати їй власну програму. Отут воно все й почалося.

Взагалі-то деякі підозрілі симптоми з'являлися й давніше, за часів служби новин. Позаяк служба правилася на тридцять котромусь каналі, то лапчик (мурчик, котульчик, хвостик-пухтик) власноручно прибив за вікном спеціально придбану (сорок п'ять доларів без установки) антену, щоб вечорами дивитися на свого Мілюнчика, бо загальна антена в будинку ловила тільки три перші канали, а Мілюнчика не ловила. Відтоді в телевізорі з'явилося багато всіляких «картинок», як їх називав Міленин чоловік-фотокор (на візитках він писався пишніше — «фотохудожник»), що став тепер вечорами зачинятися в спальні, мовби у фотолабораторії, тільки світло там було не червонясте, а — коли дивитися з вулиці — мертвотно-синцювате, — і перебирав кнопки пульта управління, від каналу до каналу, ніби директор банку, викликаючи по селектору підлеглих, а коли Мілена зазірала до спальні спитати, що готувати на вечерю, показував їй у півтьмі з ліжка забарвлені телевідсвітом зуби. Нерідко після цього вони починали кохатися (телевізора